

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ

ΑΝ τὴν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας τῆς Πατρίδος ἡμῶν συμβολὴν τῆς “Ποικίλης Στοᾶς,, ἦν ἐδημιούργησεν ἐπίθρονος ἐνθουσιασμός καὶ σειρὰ μεγάλων πόθων καὶ ὑπερόχων ὄνειροπολημάτων, ἀπέσβησαι προσωρινῶς ἐκ τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ καλλιτεχνικῆς τοῦ Ἔθνους ἀναγεννήσεως, ἀσύγγνωστοὶ ἴσως, ἀλλὰ πάντοτε εὐγενεῖς ἀφορμαί, τοῦτο δὲν μᾶς ἐμποδίζει, ὅπως εἰς ὀλιγίστας γραμμὰς χορηγήσωμεν εἰς ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον ἀπαραιτήτως μίαν ἐξήγησιν, ἣς πρὸ παντός τὸ πλάσιον περιστολιζοῦσιν αἱ λέξεις τῆς αἰωνίας ἡμῶν χάριτος πρὸς αὐτό, διότι δὲν λησμονοῦμεν, οὐδ’ ἐτάφη ἐν τῇ ψυχῇ μας τὸ

αἶσθημα τῆς βαθυτέρας ἐγγνωμοσύνης πρὸς πάσαν Ἑλληνικὴν καρδίαν, ἣτις καὶ τὴν πρώτην αὐγὴν τῆς “Ποικίλης Στοᾶς,, μετὰ χαρακτηριστικῆς στοργῆς περιέβαλλε καὶ τοὺς χρόνους τῆς νεκρώσεώς της μετὰ τοῦ αὐτοῦ πόνου καὶ τῆς ἰδίας συμπαθείας αὐτῆς παρηκολούθησε, ἐγκαρδιώτατα ἐνεστερνίσθη καὶ πολυειδῶς παρεμύθησεν. Οὕτω δεδικοιολογημένως ἡ “Ποικίλη Στοᾶ,, ὀφείλει πρὸς ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν μίαν ἐξήγησιν, ἣτις πιθανὸν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀπολογία. Ἄλλ’ ἄωρογορία τοῦ Πεωρωμένου. Κατόπι ἀπροσκόπτου καὶ φωτεινοτάτης σταδιοδρομίας, αἴφνης ἡ ἐκδοσις τῆς “Ποικίλης Στοᾶς,, καίτοι πρὸς τὸ τέρμα φερομένη, ἀνεκόπη. Ἀτυχίαί ἀλλεπάλληλοι ἀφῆρεσαν τὴν γαλήνην τῆς ἐργασίας, μοχλὸν ἀνυπέβλητον διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς τάσεις, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν βάσιν τῆς παρασκευῆς ἐνὸς τοιοῦτου ἔργου. Μία ἐξόχως ἀκραιφνῆς συμμετοχὴ εἰς τὴν θλίψιν τοῦ Μουσικοῦ κόσμου δι’ ἐκλιποῦσαν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν, παρέσυρε λεληθότως καὶ μοιραίως εἰς κοινωνικὰς ἀντιξόους περιστάσεις καὶ πάλην, ἐξ ἣς συνετρίβη πρωτίστως ἡ ἐγκλείσασα τὴν εὐγενεστέραν αὐτὴν ψυχικὴν ὁδύνην “Ποικίλη Στοᾶ,,. Τεσσαράκοντα καὶ πλέον τυπο-

γραφικὰ φύλλα, τελείως κατηρητισμένα, ζηλευτὰ ὑποδείγματα ἀριστο-
τεχνικῆς τελειότητος καὶ καλλιτεχνικῆς πρωτοτυπίας, κατέκειντο νεκρὰ
ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, θύματα μιᾶς κακοτυχίας, δεσμῶται μάτην ἀναμένοντες
τὴν χάριν νὰ ἴδωσι τὸ φῶς. Πλὴν, ἡ ἐπιμονή, ἡ δίψα τῆς πρὸς τὰ ἰδα-
νικὰ ἀγάπης καὶ πίστεως ἐνίκησε καὶ μετὰ περιπετειώδη ἐγκάθειρξεν ἡ
“*Ποικίλη Λτοῶ*”, ἐπαναβλέπει καὶ αὐθις, ἀναβιοῦσα, τὴν λάμψιν τῆς
ἐλευθερίας τῆς Ζωῆς. Ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη παρένθεσις τῆς ζωῆς ἡμῶν
διεγράφη ἐγκαίρως ἐκ τῆς μνήμης, ἵνα μὲ νέαν ἐγκαρτέρησιν προσατε-
νίσωμεν τὸ φῶς, ὅπερ μᾶς ἀπέδωκεν ἐπὶ τόσα ἔτη τὸ ἔργον μας καὶ μὲ
ἄπειρα νέα ὄνειρα, περιπτυχθῶμεν τὴν ὡραίαν ἡμῶν ἐργασίαν, ἣν τόσον
ἠγάπησε πᾶσα καλαισθητικὴ ψυχὴ καὶ τόσον ἐξαιρετικῶς ἐβράβευσεν
ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία.

Ὁ νῦν ἀποδιδόμενος εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ Πανελληνίου
τόμος τῆς “*Ποικίλης Λτοῶς*”, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀποτελεῖται ἐξ ὕλης,
ἣτις προωρίζετο διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ *Δεκάτου Πέμωτου Πλα-
νηγυρικοῦ Ἔτους*. Ἄλλ' ἡ πρὸ καιροῦ φιλοτεχνηθεῖσα εἰς φιλολογο-
κὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀνθοδέσμην ἐργασία αὕτη, εἶναι τόσον πολύτι-
μος, παραμείνασα δ' ἔκτοτε τελείως ἀγνωστος, δὲν φαίνεται νὰ ὑπέστη
οὐδεμίαν ἐκ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου ἐπίδρασιν. Ἀπ' ἐναντίας θη-
σαυρισθεῖσα εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ, χρησιμεύει ὡς κριτήριον τῆς πρὸ
Δεκαετίας πνευματικῆς κινήσεως, τῆς ὁποίας ἡ ὑπεροχὴ ἢ σχέσει
πρὸς τὰς μετέπειτα ἐποχάς, ἀπομένει ἀξιοσημείωτος. Διπλοῦν συνεπέ-
τῳ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐμφανίσεως τοῦ τότε ἐπιτελεσθέντος καὶ ἤδη ριζικῶς
ἀνακαινισθέντος ἔργου, καὶ διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀξίαν, τὴν κατ' ἰδίαν
καὶ διὰ τὸν συγκριτικὸν παραλληλισμὸν. Ἄλλὰ πρὸς τῇ λογοτεχνικῇ
ἐκείνῃ συγκομιδῇ παρετέθη καὶ δημοσιεύεται ἄφθονος πρὸς τοῦτοις νεω-
τάτη, ἣτις πολυτίμως συμπληροῖ τὴν θριαμβευτικὴν ἀνατολὴν τῆς
Δεκαωνταετηρίδος, καὶ προσδίδει νέαν ὅλως ἐν τῷ συνόλῳ ἰδιό-
ζουσαν αἴγλην, σημασίαν, ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα.

Εἶναι πασιδῆλον, ὁποῖοι ἀγῶνες καὶ αὐτοθυσίαι καὶ μόχθοι ἀπαι-
τοῦνται, ἵνα παρασκευασθῇ εἰς τόμος, οἷος ὁ τῆς “*Ποικίλης Λτοῶς*”,
ἀξίων καὶ κατορθῶνων νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς σκηπτούχους καὶ μεμισα-
γεστέρους τοῦ καλάμου, τοὺς ἠγῆτορας τῆς Ἐπιστήμης, τοὺς κορυ-
φαίους τῆς Τέχνης. Καὶ ὅποια δυσκολία διὰ νὰ συνδύασῃ τις τὰ προϊόντα
τοῦ πνεύματος, μεθ' ὑποδειγματικῆς φιλοκαλίας τοποθετῶν αὐτὰ εἰς
ἀντάξιον περιβάλλον. Καὶ ἀκριβῶς ἡ ἐπὶ μακρὸν διακοπὴ τῆς “*Ποι-
κίλης Λτοῶς*” χρησιμεῖει ὡς μία ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας αὐτῆς. Διότι
ἐπὶ τόσα ἔτη οὐδεμίαν Ἐρευρηρὶς ἢ παρόμοιον Ἔργον, ἀνεφάνη μὲ
τὴν διάταξιν, τὴν καλαισθησίαν, τὸν πλοῦτον τῶν δημοσιευμάτων τῆς
καὶ εἰκόνων, μὲ τὴν ἐκλεκτικότητα καὶ τὴν στιλβηδόνα αὐτῆς.

Ὁ νέος δρόμος τῆς ζωῆς τοῦ Ἔργου ἡμῶν θὰ ἦναι καὶ μία νέα
σειρὰ οὐσιαστικῆς ἀναλάμψεως, νέας πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς
δημιουργίας. Τὸ παρελθόν του ἀποδίδει νέαν ἰσχυρὰν φιλοδοξίαν καὶ
διανοίγει εὐρύτερον τὸν ὀρίζοντα τῆς χρησιμότητος καὶ τῆς ἐθνικῆς
ἀποστολῆς τῆς “*Ποικίλης Λτοῶς*”, ἣς αἰεῖποτε τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ σκο-
πὸς καὶ τὸ ἔμβλημα τῶν ὡραίων τῆς ἀγῶνων καὶ ἡ σημαία τῶν Φιλολο-
γικῶν καὶ Καλλιτεχνικῶν αὐτῆς ἐπιτυχιῶν. Δὲν θὰ ἀναστείλῃ πλέον
τῶν μεγάλων αὐτῆς βλέψεων τὴν πραγματοποιήσιν ἢ ἔλλειψιν μέσων,

οὐδὲ θὰ καθιστῶσιν ἀδύνατον τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιβολὴν τῆς, διὰ τῆς μὴ ἐγκαίρου ἐμφανίσεως τῶν ἐκδόσεων αὐτῆς, αἱ πενιχραὶ τοῦ παρελθόντος ἐποχῆ καὶ συνήθεις περιπέτειαί. Τώρα, ὁ ἀγὼν τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῆς προορισμοῦ, ὅστις κέκληται νὰ ὑπηρετήσῃ ἐπωφελέστερον τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ νὰ καταλίπη νέα ἀθάνατα μνημεῖα πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀναπτύξεως εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Περικλέους, ἐν ᾗ ὁσημέραι πληθύνονται οἱ ἔρασαι τοῦ καλοῦ καὶ οἱ προστάται καὶ χειραγωγοὶ πάσης ὠραίας ιδέας καὶ παντὸς λαμπροῦ σκοποῦ, στεγάζεται ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς ἐνισχύσεως ἐκλεκτοῦ ἀνιδρυτοῦ καὶ παραστάτου, ἐξ ἀληθοῦς ἔρωτος πρὸς τὴν Φιλολογίαν καὶ ἐξ ἄκρας ἐκτιμῆσεως πρὸς τὸ ἔργον, ἀναλαβόντος τὴν ἐδραίωσιν καὶ συνέχισιν τοῦ νέου αὐτοῦ βίου, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὁποίου θαρρύντως ἤδη ἐπιζητεῖται ἡ ἐμφύχωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, παρ' οὗ περιφανῆ ἔσχεν ἐν τῷ παρελθόντι δείγματα ἡ „Ποικίλη Ἐλτοῶ“ καὶ διὰ τῆς ἀπροσπονήτου ὑποστηρίξεως αὐτοῦ, ἐγαλουχήθη εἰς τὰ πρῶτα βήματά τῆς. Ἡ αἰσθηματικωτάτη αὕτη ἡγεσία καὶ συμμετοχὴ ἀνδρὸς φιλοκάλου καὶ εὐπαιδευτοῦ, ἡ ἀσφαλίζουσα ὀλοσχερῶς τὴν νέαν ἀναδημιουργικὴν περίοδον αὐτῆς, προώριται, ἵνα λαμπρύνῃ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι πορείαν καὶ νὰ προσθέσῃ ὑπερλάμπρους σταθμοὺς νέων νικηφόρων ἐποχῶν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Πνευματικῆς καὶ Καλλιτεχνικῆς ζωῆς τῆς Πατρίδος ἡμῶν.

Εἰς τὴν νέαν τῆς σταδιοδρομίαν ἡ „Ποικίλη Ἐλτοῶ“ κατέρχεται οὕτω πάνοπλος καὶ μετὰ νέας ἀναθάρρησεως ἐπιζητεῖ τὴν συναρωγὴν πάσης φιλομούσου καρδίας. Μὴ ἀποβλέπουσα δέ, οὐτ' εἰς κερδοσκοπικὰς ὑστεροβουλίας, οὐδὲ κολακεύουσα ἐφημέρους μικροφιλοδοξίας, ἀτενίζει εἰς τὰς ἀκροτάτας τοῦ Πολιτισμοῦ ἐκφάνσεις, εἰς μίαν ιδέαν καὶ εἰς τὸν πόθον μιᾶς φωτεινῆς ἐκδηλώσεως διανοητικῆς ζωῆς, σθεναρᾶς καὶ ἀκτινοβόλου. Πρὸς τοιοῦτον ἐπιζήλον ἀγῶνα, αἰσθανόμεθα ἀκμαίας τὰς δυνάμεις καὶ ἀναθάλλουσαν τὴν ῥώμην τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ὅπως δολιχοδρομήσωμεν, τὴν ὄθησιν δὲ ταύτην ἀπεκδεχόμεθα εὐγνωμόνως παρὰ τῶν ἀπαταχῶ Ἑλλήνων.

